

ไม่เหลืออะไร

>>> ในวันที่เราไม่เหลืออะไร คือวันที่เราจะได้เห็นอะไร <<<

จากเรื่องราวในกระแสสังคมไทย ที่เรามักให้ค่าของคนมี คนที่อวดรวย อวดเก่ง อวดมี แล้ววันหนึ่งเกิดความพลิกผัน ความจริงปรากฏว่าทั้งหมดเป็นเรื่องเปลือกปลอม จนวันนี้แทบไม่เหลืออะไร แม้แต่ที่จะยืนในสังคม แต่ในบางคนก็พบเจอเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด จนทำให้ไม่เหลืออะไรจริงเลยก็มี คนไม่เคยพบเจอแทบจะรู้สึกอะไร แต่คนที่เคยก้าวผ่านจากที่ชีวิตเคยมี เคยได้ เคยเป็น แล้ววันหนึ่งแทบไม่เหลืออะไรสักอย่าง มันเศร้า โดดเดี่ยว สิ้นหวัง ท้อแท้หดหู่ เหงา เศร้า หมดอาลัย ตายอยาก จะเหลือหาใครสักคนไม่มี เป็นความรู้สึกแย่ ยากเกินบรรยาย สิ่งเหล่านี้แหละ คือเหตุผลว่า ทำไมเราต้องอยู่คนเดียวให้เป็น ต้องเรียนรู้ที่จะอยู่กับพระเจ้าในตัวเราให้ได้และรักตัวเอง แม้วันหนึ่งไม่มีใครรัก **เรายังเหลือตัวเราที่ยังรักและพระเจ้าที่ต้องการที่สุด** เพราะไม่ว่าชีวิตจะเจอเรื่องราวที่ก้าวผ่านยากที่สุด สุดท้ายก็มีแค่ตัวเราที่ต้องผ่านไปให้ได้

แล้วเมื่อเรื่องราวร้าย ๆ ผ่านไปได้ เราจะรู้ว่าคนที่ยังอยู่สำคัญมากกว่าคนที่ห่างหายไป จากมิตรสหายจะแปรเปลี่ยนเป็นคนแปลกหน้า จากคนที่ไว้วางใจจะกลายเป็นคนเดินผ่านไปอย่างไร้ตัวตน จากคนที่สนทนาพูดคุย จะเปลี่ยนเป็นคนติดินินทาเรา จงล้างจงผลาญไม่เลิก จากคนเคยรักจะเปลี่ยนเป็นคนเลวในที่สุด

คนบางคนยิ่งเราให้ค่ามากเท่าไร เราย่อมเจ็บปวดมากเท่านั้น แต่กับคนบางคนไม่ค่อยแสดงออก แคกลับเป็นคนที่อยู่เคียงข้างเรา ไม่เคยหนีหายไปไหน เราต้องรู้จักที่จะรักษาไว้ วันที่ไม่เหลืออะไรเลย จะรู้ว่าใครเป็นมิตรแท้หรือมิตรเทียม ใครรักจริงหรือแกล้งรัก แต่สำหรับเราผู้มีความเชื่อในวันที่ไม่เหลือใคร เรายังมีพระเจ้าอยู่กับเราทุกกรณี และพร้อมอภัยเราในทุกเรื่องราวที่เราหลงไป เป็นพ่อที่พร้อมจะโอบกอดเราในวันที่สิ้นหวัง....

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>